

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς : «Πιστεύω, Κύριε! Βοήθει μοι τη απιστία!»

Γέροντες /

Μεγάλη Τεσσαρακοστή Τέταρτη Κυριακή ««Πιστεύω, Κύριε! Βοήθει μοι τη απιστία!»

Αφού ο Κύριος επιτίμησε τούς παρευρισκόμενους για έλλειψη πίστης, έδωσε εντολή να φέρουν τον άρρωστο νεαρό μπροστά Του. «Προσάγαγε τον υιόν σου ώδε».

Στη συνέχεια επιτίμησε το διάβολο κι αυτός αμέσως βγήκε από το παιδί, πού θεραπεύτηκε την ίδια στιγμή. Αυτό το αναφέρει ο Ματθαίος. Οι άλλοι δύο ευαγγελιστές δίνουν περισσότερες πληροφορίες για όσα έγιναν πριν από τη θεραπεία του νεαρού.

Έτσι έχουμε τρεις επιπλέον λεπτομέρειες. Πρώτη, ότι ο Χριστός ρώτησε τον πατέρα από πότε υποφέρει ο γιός του δεύτερη, ότι έδωσε έμφαση στην πίστη, σαν προϋπόθεση της θεραπείας και τρίτη, ότι καθώς ο νεαρός πλησίασε το Χριστό, ο τρομοκρατημένος διάβολος βγήκε από μέσα του κι εξαφανίστηκε.

«Πόσος χρόνος εστίν ως τούτο γέγονεν αυτώ;» (Μάρκ. θ'21), ρώτησε ο Ιησούς τον πατέρα του νεαρού. Δέ έκανε την ερώτηση αυτή για τον ίδιο, αλλά για εκείνους

πού ήταν κοντά Του. Ο ίδιος το γνώριζε καλά, ήξερε πώς το παιδί ήταν άρρωστο από χρόνια. Κι ο πατέρας απάντησε: «Παιδιόθεν». Έπρεπε ν' ακούσουν όλοι και να μάθουν το είδος του τρομερού πόνου πού προκαλείται από τα πονηρά πνεύματα και πόσο δυνατή είναι η προστασία πού προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο. Χωρίς την προστασία αυτή τα πονηρά πνεύματα θα είχαν από πολύ παλιά καταστρέψει κυριολεκτικά τόσο την ψυχή όσο και το σώμα του νεαρού. Και τελικά έπρεπε να μάθουν όλοι πόσο μεγάλη δύναμη και πόση επιβολή έχει ο Υιός του Θεού στα πονηρά πνεύματα.

Άλλ' ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν, σπλαγχνισθείς έφ' ημάς, είπε ο πατέρας στό Χριστό. Εφ' ημάς, είπε, δεν αναφέρθηκε μόνο στο παιδί. Ο πόνος του παιδιού, είναι και του πατέρα πόνος, είναι και ολόκληρης της οικογένειας πόνος. Αν ο νεαρός θεραπευόταν, το βάρος θα 'φευγε από πολλές ανθρώπινες ψυχές. Κι ο Ιησούς του είπε: «Το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μάρκ. θ'23).

Σύμφωνα με τον τρόπο πού συνηθίζει να ενεργεί ο Θεός, ο Κύριος Ιησούς ήθελε έδώ να κάνει το μέγιστο δυνατό καλό με μια πράξη. Το ένα καλό ήταν ν' αποκαταστήσει την υγεία του παιδιού. Γιατί όχι και των άλλων; Γιατί να μην επιβεβαιώσει και την πίστη του πατέρα του; Και γιατί να μην κάνει ταυτόχρονα κι ένα τρίτο καλό, να δείξει δηλαδή τη δύναμή Του με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο, ώστε να τον πιστέψουν οι άνθρωποι; Και γιατί να μην κάνει κι ένα τέταρτο καλό, να καταγγείλει την απιστία και τη διαφθορά, καθώς και τη χαμερπή κλίση των ανθρώπων προς το κακό, τα πονηρά πνεύματα και την αμαρτία; Και γιατί να μην κάνει κι ένα πέμπτο καλό, κι ένα έκτο, κι ένα έβδομο, κι όλα τα καλά πού προκαλεί μια καλή πράξη; Γιατί μια καλή πράξη φέρνει πάντα πολλές άλλες στη σειρά.

Ας δούμε όμως για μια ακόμα φορά με πόση σοφία και με τί τρόπο συνδυάζει ο Κύριος την αποφασιστικότητα με την ευγένεια. Όταν καταγγέλλει με οξύτητα την απιστία, μιλάει γενικά και αυξάνει την πίστη όλων, μα δεν ταπεινώνει κανέναν προσωπικά. Όταν όμως απευθύνεται προσωπικά σέ κάποιον πού τον ικετεύει, δέ μιλάει αυστηρά, αλλά με μεγάλη προσοχή και ευγένεια. Η ευγένεια κι η διακριτικότητα από την πλευρά του Χριστού έφεραν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ο πατέρας αναφώνησε με δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε! Βοήθει μοι τη απιστία» (Μάρκ. θ'24).

Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο πού να λιώνει τόσο εύκολα τον πάγο της απιστίας, όσο τα δάκρυα. Τη στιγμή πού ο άνθρωπος αυτός έκλαψε μπροστά στον Κύριο, είχε ήδη μετανιώσει για την προηγούμενη απιστία του. Μέσα του, ενώπιον του Θεού, ή πίστη του αναδύθηκε ξαφνικά όπως προβάλλει ένα ρυάκι από φουσκωμένο ποτάμι. Κι υστέρα η πίστη του αυτή μεταμορφώθηκε σέ φωνή, σέ λόγια, πού έμειναν σαν δυναμικό μήνυμα σέ όλες τις γενιές των ανθρώπων.

«Πιστεύω, Κύριε! Βοήθει μοι τη απιστία!»

Τα λόγια αυτά σημαίνουν πώς ο άνθρωπος δεν μπορεί να φτάσει στην πίστη χωρίς τη βοήθεια του Θεού. Το μόνο πού μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, είναι ν' αποκτήσει κάποια μικρή, ρηχή πίστη. Να πιστέψει δηλαδή στην ύπαρξη του καλού και του

κακού ή, με λίγα λόγια, ν' αμφισβητήσει το καλό και το κακό. Η απόσταση όμως από τη μερική αυτή πίστη στην αληθινή, είναι μεγάλη. Δεν μπορεί να την διανύσει κανείς αν δεν τον καθοδηγεί το χέρι του Θεού. Τα λόγια πού είπε ο πατέρας, βοηθήσει μοι τη απιστία! είναι σα να λένε: «Κύριε, βοήθησέ με να Σέ πιστέψω!..Βοήθησε με να μη πιστεύω στον πονηρό!..Βοήθησέ με ν' αποδεσμευτώ εντελώς από τον πονηρό και να ενωθώ μαζί Σου!»

«Ἐτι δε προσερχομένου αὐτοῦ ερρηξεν αὐτόν το δαιμόνιον και συνεσπάραξεν» (Λουκ. θ'42). Την ώρα πού του έφεραν κοντά το νεαρό ο δαίμονας τον έριξε κάτω με ορμή και τον συγκλόνησε με σπασμούς. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα πού επέτρεψε ο Θεός να κάνει ο δαίμονας, ώστε να δουν οι άνθρωποι και να φοβηθούν, να τρομοκρατηθούν γι' αυτά πού μπορεί να κάνει ο σατανάς στον άνθρωπο. Να πειστούν και ν' αντιληφτούν πόσο ανεπαρκής είναι η δύναμη του ανθρώπου, ακόμη κι η δύναμη των ικανότερων γιατρών του κόσμου, για να γλιτώσουν τη ζωή έστω κι ενός ανθρώπου από τέτοιο φόβο και τρόμο. Κι αφού δουν τη δύναμη του διαβόλου και συνειδητοποιήσουν τη δική τους αδυναμία, οι άνθρωποι θ' αναγνωρίσουν τη μεγαλοσύνη και τη θεία δύναμη του Κυρίου Ιησού. Ο ευαγγελιστής Μάρκος αναφέρει εδώ τα λόγια πού είπε ο Χριστός στο πονηρό πνεύμα: «Το πνεύμα το άλαλον και κωφόν, εγώ σοι επιτάσσω, εξελθε εξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αὐτόν» (θ'25). Σέ διατάζω, λέει ο Κύριος.

Αυτός είναι η πηγή της δύναμης και της εξουσίας. Δεν έχει ανάγκη να τα δανειστεί αυτά από κάποιον άλλο. «Πάντα όσα έχει ο πατήρ εμά εστί» (Ιωάν. ιστ'15), είχε πει ο Χριστός σέ άλλη περίπτωση. Κι όπως βλέπουμε, το εφαρμόζει αυτό στην πράξη. «Εγώ σου μιλάω. Σέ διατάζω με τη δική Μου εξουσία, σέ βγάζω με τη δική Μου δύναμη».

Πρέπει να καταλάβει καλά ο κόσμος πώς ο Χριστός δεν είναι ένας από τούς προφήτες πού έκαναν κάποια θαυμαστά πράγματα με τη βοήθεια του Θεού.

Ο Χριστός είναι ο Υιός του Ζώντος Θεού, για τον Οποίο προφήτεψαν οι προφήτες και τον Οποίο ανέμενε ο κόσμος.

Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη και το δεύτερο μέρος της εντολής πού έδωσε ο Χριστός στο διάβολο: και μηκέτι εισέλθης εις αὐτόν. Ο Κύριος τον διατάζει όχι μόνο να φύγει από μέσα του, αλλά και να μην ξαναγυρίσει στο νεαρό πού είχε υποφέρει τόσο πολύ. Αυτό σημαίνει πώς ο άνθρωπος, ακόμα κι αφού καθαριστεί, μπορεί πάλι να δεχτεί μέσα του τον ακάθαρτο δαίμονα. Ο διάβολος πού εκδιώχτηκε μέσα από τον άνθρωπο, μπορεί να ξαναγυρίσει. Αυτό γίνεται όταν ο αμαρτωλός πού μετάνιωσε και συγχωρέθηκε από το Θεό, επιστρέφει στην παλιά του αμαρτία. Τότε ο διάβολος ξαναμπαίνει μέσα του.

Γι' αυτό ο Κύριος τον διατάζει όχι μόνο να φύγει από το παιδί, αλλά και να μην ξαναγυρίσει κοντά του. Πρώτο, ώστε η θεϊκή δωρεά προς το παιδί να είναι πλήρης και τέλεια. Δεύτερο, για να βγάλουμε από τη διδασκαλία Του αυτή το συμπέρασμα

και τη βεβαιότητα, πώς από τη στιγμή που θα λάβουμε τη συχώρηση του Θεού, δεν πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην παλιά μας αμαρτία, «ως κύων επιστρέφας επί το ίδιον έξέραμα», όπως ο σκύλος στο ξέρασμά του (Β'Πέτρ. β'22). Γιατί έτσι θα εκτεθούμε πάλι στο θανατηφόρο κίνδυνο ν' ανοίξουμε την πόρτα στο πονηρό πνεύμα, για να ξαναμπεί μέσα μας και να μάς κυριεύσει.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ

Πηγές: apantaortodoxias.blogspot.gr - hristospanagia3.blogspot.gr